

[Niels Andersen.]

Tværtimod må man efter det, jeg her har sagt, konstatere, at det er en tilslutning til den linje, trekantregeringen har angivet. Det kan vi betragte som en kompliment til trekantregeringen som helhed.

Fuglsang: Selv om tonen nok har været en antydning skarpere og problemstillingen nok så klar i dag, som den var i går, er debatten som helhed dog stadig præget af fælles glæde og fælles håb med hensyn til, at man nok skal nå frem til en samling af det, som klichémæssigt kaldes de demokratiske partier, i hvert fald i udenrigs- og forsvarsspørgsmålet. Men det er jo ikke en sådan samling, vi har brug for. En samling til højre indebærer, og jeg tør vel næsten sige forudsætter, eftergivelse fra regeringspartierne side over for oppositionens krav om yderligere militarisering. Det er vel efterhånden ingen hemmelighed, at regeringen allerede nu er stærkt på vej til at give efter med hensyn til depoter, blot med den beskedne ændring, at der nu ikke tales om tyske, men, for at det hele skal glide lettere, om NATO-depoter. Hvordan man så reelt vil forklare forskellen, er for mig en gåde. Samlingen til højre indebærer endvidere prisgivelse af principper, og her fremgik det allerede i går ganske klart af det ærede medlem hr. A. C. Normanns tale, at det radikale parti er rede til at ofre principperne både med hensyn til militærudgifterne i almindelighed og med hensyn til den sympati, som det ærede medlem havde for en atomfri, afmilitariseret zone i vor del af Europa. Men alt det viser mig også en anden side af de såkaldte demokratiske partier, og jeg har svært ved at tro, at regeringspartierne i deres tilstræbte samling til højre her i tinget nu også er på linje med deres tilhængere ude i befolkningen. Det, man ønsker ude på vore arbejdspladser, er hverken 950 mill. kr. eller 1 150 mill. kr. om året til militæret, men anvendelse af alle disse mange penge f. eks. til skattelettelser.

Det ærede medlem hr. Niels Andersen stod netop her og forklarede, at de reelle stigninger i skatterne var forholdsvis små, Der er i hvert tilfælde én ting, som for mig er iøjnefaldende, og det er, i hvor høj grad den skattestigning, der har fundet sted, ligger på de indirekte skatter, på afgiftslovene, og mig bekendt er det ikke netop indirekte skatter, som hidtil har været det stærke i det ærede medlems partis program. Disse penge kunne jo også bruges til investeringer og til sociale fremskridt.

Vi er enige i, at det er nødvendigt, at Danmark investerer både for at udnytte vore naturlige rastofkilder, og for at vi kan være på højde med den øvrige verden. Jeg vil dog gerne benytte lejligheden til at understrege, at vi ikke er enige med de kredse, som mener, at vi af den grund nødvendigvis må gøre en hel del for at lokke fremmed kapital hertil. Det vil jo, eftersom international højfinans nu engang ikke er særlig filantropisk anlagt, blot betyde dels yderligere udbytning, dels at vi lukker nye økonomiske og dermed også politiske magtfaktorer ind ad døren. Endelig er det ikke nødvendigt at ty til udlandet. For de 950 mil. kr., som ligger i regeringens militærforslag, ville vi være i stand til f. eks. at bygge tre sådanne olieraffinerier, som en amerikaner nu planlægger at bygge ved Kalundborg.

Jeg vil tro, at ikke alene folkene fra arbejdspladserne, men også dem i småhusene omkring på landet vil foretrække, at man bruger noget mere til at skabe social trykthed i stedet for stadig at ofre mere til generalerne. Vi ved jo så udmærket, at der for alle mennesker ligger en dyb følelse og en dyb sandhed i ordene om, at vi skal ære vor far og vor mor. Men de færreste er i stand til som enkeltpersoner at imødekomme de materielle krav, som virkeliggørelse af denne ærefrygt stiller. Det er bl. a. derfor, vi må have en sociallovgivning. Var det ikke på tide, ikke mindst nu hvor konjunkturerne er så gode, at give de gamle det, som både socialdemokraterne og